

בש"פ 90/15 - ראפאת דבש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 90/15

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

העורר: ראפאת דבש

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על מעצר עד תום הליכים ועל דחיית בקשה לעיון חוזר על ידי בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט א' דראל) ב-מ"ת 52659-10-14; הודעה מטעם העורר מתאריך 20.01.2015

בשם העורר: עו"ד אריאל עטרי

בשם המשיבה: עו"ד ארז בן ארויה

החלטה

1. לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט א' דראל) מתאריך 01.12.2014 ב-מ"ת 52659-10-14, במסגרתה הוחלט על הארכת מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו, וכן על החלטתו מתאריך 24.12.2014, בגדרה נדחתה בקשתו של העורר לעיון חוזר.

אביא להלן, בתמציתיות, את הנתונים הנדרשים להכרעה במכלול.

העובדות הרלבנטיות לעניין

2. נגד העורר ושני נאשמים נוספים הוגש כתב אישום מתוקן, אשר בגדרו מיוחסים לעורר עבירה של נשיאת

עמוד 1

נשק (עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)) ושלוש עבירות של חבלה בכוונה מחמירה (עבירה לפי סעיף 329(א) לחוק העונשין) בנסיבות של: פציעת אדם (סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין) וניסיון שלא כדין לפגוע באדם בקליע, בסכין או בנשק מסוכן או פוגעני אחר (סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין).

3. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, בתאריך 10.10.2014 בשעות אחר הצהריים התעורר ויכוח בין איברהים חמאדה (להלן: איברהים) לבין מספר אנשים ממשפחת דבש על רקע עבודות בנייה וחציבה שנעשו על ידי איברהים בבית שהוא בונה בסמוך למגורי משפחת דבש בשכונת צור באהר שבמזרח ירושלים. בשלב מסוים התאספו במקום מספר רב של אנשים משתי המשפחות והחל עימות ביניהן. במהלך העימות, העורר, שהוא ממשפחת דבש, הגיע ברכבו למקום, ירד מהרכב, הוציא ממנו רובה ציד וביצע בו שימוש במספר הזדמנויות במהלך העימות. שימוש זה כלל:

(א) ירי לאוויר.

(ב) ירי לעברו של איברהים, שבמהלכו קנה הנשק הוסט על ידי אחרים שהיו במקום, כך שהכדור שנורה החטיא את איברהים ופגע בקיר סמוך. בעקבות הפגיעה עפו נתזים מהקיר שפגעו באיברהים ברגלו ובחזהו.

(ג) ירי לעבר חמאדה חמאדה, לאחר שהוא דרש מהעורר להפסיק לעשות שימוש בנשקו. במהלך הירי האמור הוסט הנשק כלפי מעלה באמצעות ידו של בנו של חמאדה חמאדה, מועתסם, כך שהכדור נורה לאוויר והחטיא את המטרה. כתוצאה מאחיזתו בנשק - מועתסם נכווה בידו הימנית.

(ד) ניסיון ירי נוסף על עבר איברהים, בו הנשק לא ירה.

(ה) ירי (יחד עם אחרים) לעבר עבדאללה חמאדה (להלן: עבדאללה) שעלה על גג בית סמוך תוך שהוא צועק ומנופף בידיו לעבר הנוכחים כדי שיפסיקו לירות מאחר שישנם ילדים בבית. כתוצאה מהירי עבדאללה נפגע מרסיסים ואושפז.

4. לאחר שהוגש כתב האישום המתוקן, המשיבה הגישה בקשה לבית המשפט המחוזי הנכבד להורות על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים. בהחלטה שניתנה בתאריך 13.11.2014 (להלן: ההחלטה הראשונה), בית המשפט המחוזי קבע, בהתבסס על מספר של הודעות שנמסרו על ידי עדים, כי ביחס לעבירת נשיאת הנשק המיוחסת לעורר (וגם לשני הנאשמים האחרים) קיימות ראיות לכאורה בעוצמה מספקת לשם הארכת מעצרו עד תום ההליכים. כך גם נקבע כי בנוגע לעבירות החבלה בכוונה מחמירה - ניסיון שלא כדין לפגוע באדם בקליע, בסכין או בנשק מסוכן או פוגעני אחר (סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין) המיוחסת לעורר (ולשני הנאשמים האחרים) קיימות ראיות לכאורה בעוצמה מספקת, אך פחותה יותר. באשר לעבירות החבלה בכוונה מחמירה - פציעת אדם (סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין) המיוחסות לעורר (ולא לנאשמים האחרים) - בית המשפט הנכבד סבר כי אין ראיות לכאורה בעוצמה מספקת. בית המשפט קבע כי החלטה בשאלת האפשרות לשחרורו של העורר ויתר הנאשמים לחלופת מעצר תינתן לאחר שיתקבלו תסקירי מעצר בעניינם.

5. בתאריך 01.12.2014, לאחר שהתקבלו תסקירי המעצר בעניינם של העורר ויתר הנאשמים (בהם הומלץ על הארכת המעצרים של שלושתם עד לתום ההליכים), בית המשפט המחוזי הורה על הארכת מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו, ושחרורם של הנאשמים האחרים לחלופת מעצר (להלן: ההחלטה השניה). בית המשפט הטעים את ההבחנה בין העורר לנאשמים האחרים בכך שרמת המסוכנות הנשקפת מהעורר גבוהה יותר מזו שנשקפת מהשאר,

וזאת לנוכח עברו הפלילי של העורר, שכולל, בין היתר, הרשעה במכירת אמצעי לחימה (אקדח ומחסניות עם כדורים), וגם הרשעה בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (יוער כי העורר חולק על קיומה של הרשעה זו).

6. מספר שבועות לאחר מתן ההחלטה הנ"ל בא-כוח העורר הגיש בקשה לעיון חוזר, במסגרתה הוא טען כי הגיעו לידי שלושה ראיות נוספות, שלא עמדו בפני בית המשפט בעת מתן ההחלטה הראשונה וההחלטה השניה, אשר לטעמו פוגעות בראיות שהובאו מטעם המשיבה ומצדיקות את שחררו של העורר לחלופת מעצר. אפרט להלן את מהות שלושה הראיות האמורות:

(א) הודעה נוספת של חמאדה חמאדה (לאחר שבהודעתו הראשונה סיפר כי העורר היה עם נשק וירה על מספר אנשים, לרבות על איברהים ועל עבדאללה, וכי אף ניסה לירות עליו). אף שהודעה זו נמסרה לפני מתן ההחלטה הראשונה, בא-כוחו של העורר טוען כי היא לא הועברה אליו באותו מועד, ושהיא אף לא הובאה לידיעתו של בית המשפט המחוזי בטרם מתן ההחלטה האמורה. בגדר הודעה זו חמאדה חמאדה מסר כך: "ראיתי [את העורר] יורה להרחיק את האנשים בוויס. הבנת מה אני מתכוון הכוונה שלי ברובה קול". ובהמשך: "[העורר] ירה כדי להרחיק את האנשים שיתפזרו". כמו כן צוין בהודעה כי התקיימה סולחה בין המשפחות, וחמאדה חמאדה אף הסביר לשוטרים כי בני משפחתו סירבו לשתף פעולה עם החוקרים באותה תקופה "בגלל שאני הייתי במצרים וצריכים להתייעץ איתי. בזמן שיש סולחה הם חייבים להתייעץ איתי" (להלן: הודעתו הנוספת של חמאדה חמאדה).

בא-כוח העורר טען כי ההודעה הנ"ל מלמדת כי אף אם העורר נשא נשק במהלך העימות - הרי שמדובר ברובה אוויר בלבד, שנשיאתו איננה מנוגדת לחוק. זאת ועוד - בא-כוחו של העורר טען כי מההודעה הנוספת עולה שנעשה תיאום גרסאות בתוך משפחת חמאדה, המסביר את הדמיון בתיאור הדברים שנמסר על ידי עדי התביעה השונים ומחליש את משקלן של ראיות התביעה.

(ב) שני תצהירים שנמסרו לבא-כוח העורר על ידי עדים פוטנציאליים, שלא נחקרו על ידי המשטרה, ובהם נמסר כדלקמן:

בתצהיר הראשון, שנחתם על ידי חמזה עיסא חמאדה (להלן: חמזה), נאמר כי, בניגוד למה שנמסר על ידי חלק מהעדים ולאמור בכתב האישום המתוקן, הוא ראה את עבדאללה חמאדה שוכב פצוע על הכביש לאחר הירי, ולא על הגג. כן צוין חמזה בהודעתו כי לא היה בידו של העורר כלי נשק.

בתצהיר השני, שנחתם על ידי לואי עבד גדאללה (להלן: לואי), שהוא מעסיקו של זיאד חמאדה, נמסר כי במועד האירוע לואי היה יחד עם זיאד חמאדה ביפו, והם שבו לצור באהר רק בשעה מאוחרת באותו ערב. בא-כוח העורר טען כי תצהיר זה מלמד על כך שזיאד חמאדה לא נכח במקום בעת העימות, ולכן אין לקבל את הודעתו בה נמסר כי ראה את כל הקטטה, לרבות את העורר נושא נשק ציד ויורה באוויר, ובהמשך על עבדאללה.

7. בית המשפט קמא הנכבד קבע כי אין בראיות ה"חדשות" שהוגשו כדי "להביא לשינוי נקודת האיזון", אשר נקבעה בהחלטותיו הקודמות בעניין, ומשכך דחה את הבקשה לעיון חוזר (להלן: ההחלטה השלישית).

8. בא-כוחו של העורר טוען כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה בהחלטותיו הנ"ל, וכי יש לבטל ולהורות על שחרורו של העורר לחלופת מעצר, כפי שנעשה עם שני הנאשמים האחרים. אביא מיד בסמוך את טענותי העיקריות של בא-כוח העורר בהקשר זה.

9. ראיות לכאורה – בא-כוחו של העורר טוען כי בחינת מכלול הראיות מלמדת שהמשיבה לא עמדה בנטל הנדרש להראות, ולו לכאורה, שהעורר החזיק רובה, אשר החזקתו אסורה על פי חוק. בא-כוח העורר אף חוזר בהקשר זה על טענתו לפיה ניתן ללמוד מהודעתו המאוחרת של חמאדה חמאדה כי ככל שהעורר החזיק נשק כלשהו – הרי שמדובר ברובה אוויר בלבד.

זאת ועוד, בא-כוח העורר משיג כנגד השימוש בהודעות שנמסרו על ידי בני משפחת חמאדה, וזאת לאור הודעתו המאוחרת של חמאדה חמאדה בגדרה התברר, לגישתו, כי מתבצע תיאום עדויות במשפחה זו. בא-כוח העורר גם חוזר על טענותיו בנוגע לשני התצהירים, אשר לשיטתו פוגעים בראיות שהובאו מטעם התביעה, ומוסיף כי הוא נאלץ לגבות את העדויות הנ"ל לנוכח סירובה של המשטרה לחקור עדים אלה, על אף שהדבר התבקש על ידי סנגורו הקודם של העורר. בא-כוח העורר טוען כי עצם סירובה של המשטרה לעשות כן מעיד על כך שחומר הראיות שנאסף הינו חד-צדדי ומונע הצגה מלאה של התמונה, שכן המשטרה נמנעה, לשיטתו, מזימון לחקירה של עדים שאינם תומכים בגרסת התביעה.

לאור כל האמור בא-כוח העורר טוען כי אין בנמצא ראיות לכאורה בכמות מספקת המוכיחות את אשמתו של העורר.

10. עילת מעצר – ביחס לשאלת מסוכנותו של העורר, בא-כוח העורר מצביע על כך שהעורר נעצר רק בחלוק 4 ימים ממועד האירוע דן, וזאת לאחר שזומן טלפונית למשטרה. השיהוי האמור במעצרו של העורר מלמד, לגישת בא-כוח העורר, כי גם לפי תפיסתה של המדינה לא נשקפת מסוכנות גבוהה מהעורר. זאת ועוד, בא-כוח העורר טוען כי אפילו הייתה קיימת מסוכנות מצד העורר – היא הוסרה בעקבות הסולחה שהושגה, שמאז חתימתה לא היו עוד מאורעות אלימים בין המשפחות. עוד טוען בא-כוח העורר כי עברו הפלילי של העורר איננו מלמד על מסוכנות מצידו, שכן הרשעתו בעבר בעבירת מכירת אמצעי הלחימה היתה לפני כשבע שנים, ואף במסגרתה לא נטען כי העורר ביצע כל שימוש בנשק, או באלימות מכל סוג.

11. מעבר לאמור לעיל – בא-כוחו של העורר טוען לקיומם של מחדלי חקירה בכך שהמשיבה לא ביצעה פעולות חקירה מסוימות (כגון תיעוד של רצפת הגג שעליו לכאורה נורה עבדאללה, תיעוד המקום שבו פגע הקליע בקיר לפי גרסתו של איברהים, בחינת זווית החדירה של הקליעים, או רסיסים לגופו של עבדאללה), שהיו עשויות לאמת, או להפריך את החשדות נגדו. כמו כן בא-כוח העורר טוען לאפליה מצד המשיבה בכך שהמשטרה שחררה מיזומתה מעורבים אחרים, על אף שקיימות עדויות מפלילות נגדם.

לגישת בא-כוח העורר, מחדלי החקירה והאפליה הנ"ל מצדיקים את שחרורו המידי של העורר ממעצר.

12. המשיבה טוענת מאידך גיסא כי דין הערר להידחות על שני היבטיו. בנוגע לערר על החלטת הארכת מעצר עד תום ההליכים המשיבה טוענת כי הוא הוגש בחלוף המועד המותר בחוק ומשכך יש לדחותו ולקבל כנקודת מוצא את התשתית הראייתית שנקבע על ידי בית המשפט קמא בהחלטה הראשונה.

באשר לערר בעניין החלטת בית המשפט קמא לדחות את הבקשה לעיון חוזר – המשיבה מעלה מספר טענות המצדיקות, לשיטתה, אי-התערבות בהחלטה האמורה, והותרתו של העורר במעצר:

ראשית, המשיבה טוענת כי הודעתו הנוספת של חמאדה חמאדה עמדה בפני בית המשפט קמא, ואף הוזכר חלק ממנה בפרוטוקול הדיון מתאריך 11.11.2014.

שנית, המשיבה סבורה כי קיים קושי לעשות שימוש בתצהירים שהוגשו מטעם ההגנה, שכן הם נמסרו מבלי שהמצהירים עברו חקירה משטרתית.

לגופם של דברים המשיבה סומכת את ידיה על קביעותיו של בית המשפט קמא וסוברת כי אין בראיות החדשות כדי ל"הפוך את הקערה על פיה", כפי שנדרש בבקשות לעיון חוזר המתמקדות בעוצמת הראיות לכאורה.

דיון והכרעה

13. לאחר שמיעת טענות הצדדים, ועיון בחומרים שהוגשו על ידם – הגעתי למסקנה כי דין הערר להידחות. אביא עתה את הטעמים שהובילו אותי למסקנתי האמורה.

14. אציין תחילה כי הערר בעניין זה אכן הוגש בחלוף התקופה של 30 הימים שהותרה לכך בחוק (ראו: סעיף 53(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים)). אפילו קיימת הצדקה בהארכת התקופה להגשת הערר בנסיבות, היה על העורר להגיש בקשה בנושא – לבית משפט זה. די בכך כדי לדחות את הערר ולקבל את התשתית העובדתית שנקבעה בהחלטה הראשונה ובהחלטה השניה.

15. למעלה מן הצורך אציין כי הנני בדעה שאין מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא להאריך את מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו. כידוע, סעיף 21 לחוק המעצרים קובע שלושה תנאים מצטברים הנדרשים לשם הארכת מעצר עד תום ההליכים: קיומן של ראיות לכאורה, קיומה של עילת מעצר והיעדר חלופת מעצר מתאימה. המחלוקת בעניין שלפנינו נוגעת בעיקרה לשני התנאים הראשונים, וליישומם של אלה בהקשר שלפנינו אתיחס מיד בסמוך.

16. בעניין הראיות לכאורה, בית המשפט קמא הנכבד עמד בהרחבה על הראיות הקיימות (ועל אלו החסרות) בתיק, תיאר בצורה מפורטת את העדויות, והיה ער לקשיים העולים מהן. כפי שצוין לעיל, על אף קשיים אלה – בית המשפט סבר כי קיימות ראיות לכאורה להאשמת העורר בחלק נכבד מהעבירות שיוחסו לו. לאחר שקראתי את ההודעות המקוריות של המעורבים באירוע, אני בדעה כי לא נפלה שגגה במסקנתו של בית המשפט הנכבד. אמנם

התמונה איננה ברורה במלואה, ובכל זאת בשלב זה די בהודעות שנמסרו כדי להצביע באופן לכאורי על כך שהעורר הגיע למקום ברכבו, תוך שהוא נושא רובה ציד, יורה באוויר ואף מנסה, למצער, לירות לכיוון: איברהים, חמאדה חמאדה ועבדאללה. כפי שקבע בית המשפט המחוזי הנכבד, ניתן להסיק מהאמור את דבר קיומן של ראיות לכאורה להאשמת העורר בעבירות של נשיאת נשק ובניסיון לפגוע באדם. יחד עם זאת, לנוכח השוני בגרסאות של העדים בשאלת הפגיעה באיברהים ועבדאללה, ספק אם קיימות ראיות לכאורה לצורך האשמת העורר בפגיעה באדם לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין.

17. זה המקום להעיר כי לא נעלם מעיני ניסיונם של חלק מבני משפחת חמאדה לחזור בהם מדבריהם במסגרת הודעות מאוחרות שנמסרו מטעמם, ובעימותים שנערכו במשטרה. כך למשל, עבדאללה, שתחילה מסר כי העורר ירה עליו, חזר בו לפתע וטען כי איננו בטוח מי ירה לעברו. כמו כן בעימות שנערך בין עבדאללה לבין העורר נשאל עבדאללה אם העורר הוא שירה עליו, ותשובתו היתה "אני לא עונה שום דבר עכשיו". באופן דומה גם חמאדה חמאדה מסר כאמור הודעה נוספת לאחר הסולחה, ובה טען כי העורר נשא והשתמש ברובה אוויר, וזאת בניגוד להודעות מוקדמות שנמסרו על ידי מספר עדים בהם נאמר כי העורר נשא רובה ציד. יחד עם זאת, מצטייר הרושם כי יתכן ושינוי הגרסאות הנ"ל הינו תוצאה של הסולחה שנערכה בין המשפחות. לפיכך יש לדעתי להתייחס בשלב זה בזירות לדברים שנמסרו על ידי עדים ממשפחת חמאדה לאחר הסולחה. עמדת הנ"ל מקבלת משנה תוקף לנוכח דבריו של חמאדה חמאדה, בגדרם נאמר כי מרגע שיש סולחה, צריכים להתייעץ עמו בנוגע למסירת הודעות במשטרה.

18. לאור כל האמור לעיל, נראה כי צדק בית המשפט קמא בעניין עוצמת הראיות בתיק, וכי אכן קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמת העורר בחלק מהעבירות המיוחסות לו.

19. דומה כי אף לא נפל פגם בקביעתו של בית המשפט המחוזי בעניין רכיב עילת המעצר. עילת המעצר במקרה דנן הינה כי קיים יסוד סביר לחשש שהעורר יסכן את בטחונו של אדם, או את בטחון הציבור (ראו: סעיף 21(ב) לחוק המעצרים). העורר מואשם בנשיאה ושימוש בנשק חם, ומהשתלשלות האירועים לכאורה, כפי שהיא עולה ממכלול ההודעות בתיק החקירה, ניתן ללמוד כי אמנם נשקפת מהעורר מסוכנות גבוהה. כמו כן, על פי רישומו הפלילי של העורר, שהוגש על ידי המשיבה, נראה כי באמתחתו של העורר שלוש הרשעות, לרבות, כאמור, בעבירה של סחר בנשק.

זאת ועוד, אינני מקבלת את טענתו של בא-כוח העורר לפיה הסולחה בין המשפחות הסירה כל סכנה שנשקפה מהעורר. אופי המעשים המתוארים במסגרת כתב האישום המתוקן ועברו הפלילי של העורר מלמדים על מסוכנות כללית, אשר לא נעלמה בעת החתימה על הסכם הסולחה. יתר על כן, כפי שעולה ממספר עדויות, אין זו הפעם הראשונה שמתעורר עימות אלים בין המשפחות, וקיים חשש שעל אף הסולחה תפרוץ ביניהם שוב אלימות. על חשש זה ניתן ללמוד גם מדברי עבדאללה שנמסרו במסגרת הודעתו המאוחרת מתאריך 23.10.2014 (בה חזר בו מהטענה שהעורר הוא שירה עליו). עבדאללה נשאל על ידי החוקר אם ניתן לצפות שמשפחת דבש יעמדו בסולחה, והוא הגיב: "לא מאה אחוז". אציין כי אין בהשתהות שעד מעצרו של העורר כדי לשנות ממסקנתי הנ"ל, שכן יש להניח שבאותם שלבים מוקדמים של החקירה – עדיין לא היתה בידי המשטרה התמונה המלאה ולא ניתן היה לאמוד את המסוכנות הנשקפת מהעורר.

20. לאור המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהעורר, כאמור לעיל, נדמה שלא די בחלופת המעצר שהועלתה בפני

בית המשפט המחוזי ("מעצר בית" בצפון עם איזוק אלקטרוני) כדי לאיין את החשש לביטחון הציבור וביטחונם של בני משפחת חמאדה, ועל כן אינני רואה להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא שלא לשחרר את העורר לחלופת מעצר.

21. באשר לטענותיו של העורר למחדלי חקירה ואפליה - בית המשפט המחוזי קיבל טענות אלה, אך סבר כי לא די בהן כדי להצדיק דחייה של בקשתה המשיבה להארכת מעצרו של העורר עד תום ההליכים. מסקנתו של בית המשפט הנכבד בהקשר זה מקובלת עלי, ונפקות הדברים עתידה להתברר בהליך העיקרי.

22. הנה כי כן דעתי היא כי לא נפל פגם בהחלטתו של בית המשפט המחוזי להורות על הארכת מעצרו של העורר עד לתום ההליכים, וממילא שדין הערר בעניין זה להידחות.

ההחלטה לדחיית הבקשה לעיון חוזר

23. על פי המקובל, בקשה לעיון חוזר תתקבל רק כאשר: "נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות, או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה" (ראו: סעיף 52(א) לחוק המעצרים). בנוגע למקרים שבהם הבקשה לעיון חוזר מוגשת בהסתמך על "כרסום" בתשתית הראייתית נקבע כבר בעבר כי יש להצביע על כרסום מהותי, שיש בו כדי "הפוך את הקערה על פיה, עד כדי הטיית הכף לזכות הנאשם באופן שהסיכויים לזכויו עולים על הסיכויים להרשעתו" (ראו: בש"פ 4794/95 שאבי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 06.08.1995); ראו גם: בש"פ 4786/12 מדינת ישראל נ' טנסקי (12.07.2012); בש"פ 8216/13 אוחיון נ' מדינת ישראל (30.01.2014)).

24. סברוני כי הראיות ה"חדשות" שהוצגו על ידי העורר בפני בית המשפט קמא ובפני אינן עומדות בדרישה הנ"ל. בנוגע לתצהירים שנמסרו על ידי שני העדים הפוטנציאליים, קיים קושי אינהרנטי בשימוש בהם משום שעדים אלה לא נחקרו על ידי המשטרה (ראו: בש"פ 5899/12 כנעאני נ' מדינת ישראל (22.08.2012)).

אף אם אתעלם מהקושי הנ"ל, אין בכך כדי להועיל ממשית לעורר. בנוגע לתצהירו של לואי, נדמה כי אין בו כדי להביא לשינוי בהחלטה על הארכת מעצר עד תום ההליכים משום שאיננו מפחית בצורה משמעותית את עוצמת הראיות לכאורה בתיק. אמנם לואי מסר כי זאיד חמאדה היה ביפו בעת האירוע, אך דבריו עומדים לא רק בניגוד להודעתו של זיאד חמאדה עצמו, אלא גם לאמור בהודעות אחרות. כך למשל עבדאללה ציין בהודעתו המאוחרת מתאריך 23.10.2014 (שהוזכרה לעיל): "אני יודע שזיאד חמאדה שהיה ברחוב ליד הבתים שלנו וירו עליו שהוא ברחוב". משכך אין בתצהיר האמור כדי להוביל בהכרח למסקנה כי הודעתו של זיאד איננה מהימנה. יתר על כן, כפי שקבע בית המשפט קמא הנכבד, עדותו של זיאד הינה אחת מתוך מכלול הודעות, ולפיכך נראה כי גם בהתעלם מהודעה זו - עדיין קיימות די ראיות לכאורה לביסוס הנטען לגבי העורר.

ביחס לתצהירו של חמזה עיסא חמאדה אציין כי תצהיר זה ניתן לאחר עריכת הסולחה בין משפחת דבש ומשפחת חמאדה ומכאן שיש להיזהר, כאמור, מהסתמכות על האמור בו בשלב זה, לנוכח החשש לתיאום גרסאות במשפחת חמאדה.

25. באופן דומה יש להתייחס בחשדנות בשלב זה גם להודעתו הנוספת של חמאדה חמאדה, שכן אף היא נגבתה לאחר הסולחה. מעבר לכך, אמרתו של חמאדה חמאדה בנוגע לכך שהעורר נשא "רובה קול" נסתרת על ידי מספר הודעות אחרות, בהן נאמר במפורש כי מדובר ברובה ציד שכוונה "חרטוש".

כאמור, בא-כוח העורר טוען כי יש ללמוד מהודעתו הנוספת של חמאדה חמאדה על כך שהתבצע תיאום גרסאות של עדים מטעם משפחת חמאדה, ומכאן כי יש להפחית את המשקל שניתן להודעות שנמסרו מבני משפחה זו, אשר שימשו כבסיס לקביעתו של בית המשפט המחוזי בעניין הראיות לכאורה. אינני מקבל בהכרח טענה זו. חמאדה חמאדה ציין בהודעתו כי נדרשת התייעצות עמו רק "בזמן שיש סולחה", ומכאן שלא ניתן ללמוד מדבריו כי נעשתה התייעצות שכזו גם טרם הסולחה. אמנם הדברים הנ"ל עלולים לעורר חשש לחוסר מהימנות מצד עדים מאותה משפחה, ואולם בחינת חשש זה איננה נדרשת בשלב זה והיא תעשה במסגרת ההליך העיקרי נגד העורר. בשלב זה, לצורך בחינה לכאורית של הראיות - דומה כי ניתן להשתמש בהודעות שנמסרו על ידי משפחת חמאדה עובר לסולחה.

26. משלא עלה בידי בא-כוחו של העורר להצביע על כרסום משמעותי בראיות שהיו בפני בית המשפט המחוזי בעת מתן ההחלטה להארכת מעצרו של העורר עד תום ההליכים - אינני רואה לנכון להתערב גם בהחלטה השלישית שבמסגרת נדחתה הבקשה לעיון חוזר.

27. סיכומי של דבר - שני העררים נדחים. העורר יישאר איפוא במעצר עד תום ההליכים נגדו.

ניתנה היום, י"א באדר התשע"ה (2.3.2015).

ש ו פ ט